

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1672/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за железнички превоз робе "Србија Карго" Београд, кога заступа пуномоћник Јована Мемаровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 449/20 од 20.02.2020. године, у седници одржаној 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 449/20 од 20.02.2020. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Вршцу П1 203/19 од 21.11.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправки пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 203/19 од 21.11.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој на име накнаде за исхрану у току рада у периоду од 01.09.2015. до 31.03.2017. године и на име регреса за коришћење годишњег одмора за исти период исплати износе ближе описане у том делу изреке на начин ближе описан у том делу изреке. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 449/20 од 20.02.2020. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што су одбијени тужбени захтеви тужиље. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка и обавезана тужиља да туженом на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код АД „Железнице Србије“ на одређено време у Организационој јединици у ... на основу закљученог уговора о раду од 05.02.2003. године и обављала послове магационера станице Анексом број 5 уговора о раду од 01.09.2015. године који је закључила са АД за железнички превоз робе "Србија Карго" као послодавцем следбеником измењен је наведени уговор о раду од 05.02.2003. године. Послодавац следбеник преузео је Колективни уговор од послодавца претходника са припадајућим анексом и након тога са овде туженим тужила је закључила и анекс број 7 уговора о раду. На основу налаза и мишљења вештака утврђено је да тужени није тужиљи обрачунавао и исплатио накнаду за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, због чега није било могуће утврдити да ли су у вредност цене радног сата укључене накнада за исхрану у току рада и вредност регреса 1/12 за коришћење годишњег одмора, да је тужиљи у складу са чланом 171. став 1. Колективног уговора послодавца („Службени гласник РС“ бр. 37/95... 7/00) за неисплаћену накнаду за исхрану у току рада у утуженом периоду припада 209.673,51 динар у појединачно исказаним износима, а да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду припада 72.479,08 динара у појединачно исказаним месечним износима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан на основу члана 118. тачка 1. и 5-6. Закона о раду и да се с обзиром да се у конкретном случају не може утврдити структура вредности једног радног сата, прихватио обрачун накнаде за исхрану у току рада и регрес према висини која је била одређена ранијим Колективним уговором туженог објављеним у „Службеном гласнику РС“ бр. 37/95 и 7/00, односно применом параметара које је тужени примењивао приликом обрачуна наведених накнада.

По оцени другостепеног суда, ранији важећи Колективни уговор се на конкретну ситуацију не може применити због забране ретроактивног дејства. Поред тога, закључио је да је тужени у складу са општим актом код послодавца тужиљи кроз вредност радног часа за обрачун зараде обрачунао и исплаћивао накнаду за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора, а пропуст да у обрачуну зараде искаже податке по овим основима не води закључку да ти износи нису исплаћени. Због тога је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Посебни колективни уговор није утврдио однос зарада и осталих примања које улазе у зараду, нити је то учињено уговором о раду иако им то право закон признаје. Последице нејасног општег акта не сме да трпи запослени. Ако јача уговорна страна (послодавац) припреми текст уговора (као у овом случају), нејасне или недовољно одређене одредбе тумаче се у корист друге стране (члан 100. ЗОО). Када општи акт, уговор о раду, а ни обрачунска листа не конкретизују и не врше раздвајање (тужени ни вештаку о томе није доставио прецизне податке), ово право тужиоцу треба признати (Закон о раду га признаје у члану 118). Из свих истакнутих разлога, имајући у виду и да тужени, на кога пада терет доказивања, није до закључења главне расправе извршио прецизирање и раздвајање регреса и топлог obroка у структури зараде, ови захтеви тужиоца су усвојени.

Висина регреса и топлог obroка може бити утврђена вештачењем на основу параметара из ранијих општих аката по основу законске или судске аналогије, као и на основу слободне оцене без вештачења, ако се новчана обавеза не може утврдити односно може се утврдити са несразмерним тешкоћама (члан 232. ЗПП).

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу чл. 153, 163. и 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је обавезао туженог да тужиоцу накнади трошак састава ревизије у износу од 12.000,00 динара, чија је висина одмерена у складу са Адвокатском тарифом, док трошак таксе није признат јер захтев није опредељен у смислу члана 163. став 2. ЗПП. Преиначењем одлуке другостепеног суда и одбијањем жалбе туженог је потврђена првостепена пресуда која у себи садржи и решење о трошковима првостепеног поступка који су тужиоцу досуђени.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић